היה נוטל פרק שלישי סוטה

מסורת הש"ס

עין משפט נר מצוה

האומרת טמאה אני. ירושלמי האומרת טמאה אני לא כחטאת שמתה בעליה היא וחטאת שמתה בעליה יכלו המעות ליפ המלח דמיה לאשם תלוי אם שנאמר דמיהן תמן אם משנאמר בכלי מ"ר מתני' דמיה לאשם תלוי שנאמר דמיהן כלכלת וכן בהמת

וכל הנשואות [לכהנים] מנחותיהן נשרפות. ואפילו קרב הקומץ בהלכתו ולא נטמאו נשרפין שיריים בנית הדשן כדמפרש בגמרא: **כהנת.** בת כהן: **מנחה נאכלת.** דכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל כתיב (ויקרא ו') אבל (א) בהנת הנשואה לישראל נאכלת וכן בהנת אלמנה וגרושה שהביאה מנחתה נאכלת: **כהנת מחללת.** מן התרומה ומן הבכורה אם נבעלה לפסול: **וכהן אין מחללו.** אם נשא גרושה זונה וחללה. וטעם דכולה מתני' מפרש בגמ' (ב): **בקדשי קדשים.** חטאת ואשם ומנחה בכולם כתיב (ו') כל זכר בבהנים (ז)[ואכלנו]: **מה כהן אינו נאכל.** בישראל נמי קמיירי: **איש פורע ופורם.** כשהוא מנוגע פורע ראשו ופורם בגדיו: **האיש מדיר את בנו.** קטן בנזיר וחלה הנזירות עליו אפילו לכשיגדל: **מגלח על נזירות אביו.** אם נדר אביו בנזירות והפרים קרבנותיו ומת והיה בנו נזיר הכן מגלח ביום מלאת ומביא קרבנות שהפרים אביו: **מקדש את בתו.** מקבל קידושי בתו קטנה שלא מדעתה: **מוכר את בתו.** לאמה כשהיא קטנה: **גמ' מנחותיהן נשרפות.** אחת מנחת סוטה ואחת מנחת נדבה: **מפני שיש לו חלק בה.** שהוא מקריבה משלו וכתיב (ו') כל מנחת כהן וגו': **ואינה עולה כליל** (ב) **שיש לה חלק בה.** שלכפרתה היא באה ואין מנחת זר וכת כהן קריבין כליל בלא קמיצה: **השיריים קריבין לעצמן.** לאחר שקרב הקומץ: **קרי לאן כל שממנו כו'.** כי כל שאור וכל דבש לא (ג) תקריבו לה' (ויקרא ב) הוה ליה למכתב למה ליה למכתב ממנו אלא למדרשיה נמי בתנאי בפיה לא תקטירו כל שממנו עולה כבר אשה לה' ויש בכלל לאו זה בשר כל קרבנות חוץ מעולה ויש בכלל זה שירי מנחות והכא נמי לא למיזל בתר חלב שלה אית לן למיזל בתר הקטרת קומץ דכתיב בכל תקטירו והוא הקטרת קומץ דכתיב בכל תקטירו ולא תקטירו כל שאר ודבש אלא מה לאשתמעי קרא לאשתעי מתני' ותו התם והכיא את קרבנה עליה בעלה מהו שיפרים עליה חוץ מדעתה מכיון שיש לו שותפות במנחה מפרים עליה חוץ מדעתה וא"ת מאחר שיש לו חלק בה מ"מ הוא לה מנחת שותפות ואומר בפ"ק דזבחים (דף ה:) הנח מנחה לשני בניו ומת קריבה ואין בה משום שותפות הא יש בה משום שותפות אינה קריבה משום דכתיב בה נפש והכי קתני בשיפרי בהדיא וי"ל כיון דעיקר כפרה משום דידה נפש קרינן בה דהא הנח מנחתו לשני בניו דמסקין התם (דף ו.) דקנין לה אלמא משום דמכפרי קרינא ביה נפש: **הקומץ** קרב **בעצמו.** וא"ת אמאי לא אדינן לכולה מנחה בתר דידה ויהו שייריה נאכלין כדאמר בפ' אין בין המודר (נדרים דף לו:) ואיתא בפ"ק דזבחים (דף ו.) ובפ"ק דתמורה (דף ב:) מתכפר עושה תמורה והכא היא מתכפרת במנחה זו י"ל התם מיקני למתכפר כולי זבח ואין לו למקדיש חלק בו אבל הכא יש לו לבעל חלק במנחה: **דמסיק** להו לשום עצים. רש"י פי' דימתא הכי אם ראוין הן להקטיר ולא היתה לאויר לקמון וכו' ותימה מאי מנאי שייך הא ודאי כאילו מעורבין שייריה והוו כאבני עולה ואבני חטאת שנתערבו דפליגי בה ר"א ורבנן (זבחים עז.) דלא שייך בה תנאי דליכא שום ספק אלא ודאי מקלחן ראויה להקטיר (ד) ומקלחן נאכול ולהקטיר ואותן מה שבאותן אין ראוי להקטיר נשם עצים בכל מקום שהוא ולא שייך שום תנאי וכמדומה דרש"י נקט לי' אגב שעשיה דהשיא דפרק נושאין על האנוסה (יבמות ק.) דתנן בהנת שנתערב ולדה בולד שפחתה נותנין עליהם חומרי ישראל וחומרי כהנים ומפרש בגמרא דמנחתם נקמלת כמנחת ישראל ואינה נאכלת כמנחת כהנים וכולה סוגיא כי הכא והתם ודאי שייך תנאי כשהאחד מקריב מנחה אינו יודע אם כהן הוא או ישראל ולריך להתנות כמו שפירש רש"י כאן והא דתנן בהקומץ רבה (מנחות דף כג.) נתערב קומצה בשיריה או בשיריה של חבירתה לא יקטיר אית לן למימר דסתמא כרבנן דפליגי אדרבי אליעזר: **הקומץ** קרב **לעצמו והשיריים לעצמן.** דירושלמי בעי אלייהי דר"ש אלין שיריים משום מה הם באים משום קומץ או משום שיריים ונותנו לאחר מיתה מהו שיתאכל להן ופסיקא לה מדר"א בר"ש דאמר דמתפזרין על גבי הדשן שלמטה כדמפרש בפ' ואלו הן מנחות הדא אמרו נותנו בלילה ונותנו לאחר מיתה ומתאכל להן מ"ר יוסי בר בון אינו מתאכל להן אלא הוכשרו לא לאכילת אדם ולא לאכילת מזבח: כהן

האומרת טמאה אני לך ושבאו לה עדים שהיא טמאה והאומרת איני שותה ושבעלה אינו רוצה להשקותה ושבעלה בא עליה בדרך [א]**וכל הנשואות לכהנים מנחותיהן נשרפות בת ישראל שנשאת לכהן מנחתה נשרפת** [ב]**וכהנת שנשאת לישראל מנחתה נאכלת מה בין כהן לכהנת** [ג]**מנחת כהנת נאכלת** [ד]**ומנחת כהן אינה נאכלת** [ה]**כהנת מתחללת** [ו]**וכהן אין מתחלל** [ז]**כהנת ממאה למתים** [ח]**ואין כהן מטמא למתים** [ט]**כהן אוכל בקדשי קדשים** [י]**ואין כהנת אוכלת בקדשי קדשים מה בין איש לאשה** [יא]**האיש פורע ופורם** [יב]**ואין האשה פורעת ופורמת** [יג]**האיש מדיר את בנו בנזיר** [יד]**ואין האשה מדרת בנה בנזיר** [טו]**האיש מגלח על נזירות אביו** [טז]**ואין האשה מגלחת על נזירות אביה** [יז]**האיש מקדש את בתו** [יח]**ואין האשה מקדשת את בתה** [יט]**האיש מוכר את בתו ואין האשה מוכרת את בתה** [כ]**האיש נסקל ערום ואין האשה נסקלת ערומה** [כא]**האיש נתלה ואין האשה נתלית** [כב]**האיש נמכר בגניבתו ואין האשה נמכרת בגניבתה: גמ'** ת"ר [כג]**כל הנשואות לכהונה מנחותיהן נשרפות כיצד כהנת לויה וישראלית שנשאת לכהן** [כד]**אין מנחתה נאכלת מפני שיש לו חלק בה ואינה עולה כליל מפני שיש לה חלק בה אלא הקומץ קרב בעצמו והשירים קריבין בעצמן איקרי כאן** [כה]**כל שהוא ממנו לאישים הרי הוא בבל תקטירו אמר יהודה בריה דר"ש בן פזי דמסיק להו לשום עצים כר"א** [כו]**דתניא ר"א אומר** [כז]**לריח ניחוח אי אתה מעלה אבל אתה מעליהו לשום עצים הניחא לר"א דאית ליה האי סברא אלא לרבנן דלית להו האי סברא מא"ל** [כח]**דעבדי להו כר"א בר"ש** [כט]**דתניא רבי אלעזר בר"ש אומר** [ל]**הקומץ קרב בעצמו והשירים מתפזרים על בית הדשן ואפי'**

כל שהוא ממנו לאישים הרי הוא בבל תקטירו. פלוגתייהו בזבחים (לא) אחרי חטאת שנתערבו באחרי עולה ר"א אומר יתנם למעלה ורואה אני את בשר חטאת על המזבח כאילו הן עלים וחכ"א תעובר צורתן ויצאו לבית השריפה שאסור להקטיר אחרי חטאת משום לאו דכל שממנו לאישים וי"א סבר בתריה דהתם קרא כתיב בכל תקטירו אותם לה' שאור ודבש כבורים אתה מביא מן התמרים ומנחת שתי הלחם שהוא ראשית מן השאור ואל המזבח לא יעלו לריח ניחוח (שם) קמי נמי אממנו אשה לה' דאוקמיה בכל תקטירו ואשמעינן דלא אסר הקטרתו אלא כשמתכוין לריח ניחוח: **כר"א כר"ש.** במנחות בפ' אלו מנחות (דף עג.) גבי מנחת חוטא כהן שמביא על שמיעת קול או על ביטוי שפתים אם על עוונות מקדש וקדשיו בדלי דלות ופליגי רבנן עליה דרבי אליעזר ואמרי ואיתה לכהן כמנחה (ויקרא ה) מנחת חוטאתו של כהן כליל כמנחת נדבתו ואינה נקמלת (ג) (ב) [ור"ש דרש ליה לקרא התם הכי וכי נאמר והיתה לכהן כמנחתו לא נאמר אלא] כמנחת חוטאת של ישראל מה של ישראל נקמלת אף מנחת חוטאת של כהן נקמלת אי מה מנחת ישראל שריה נאכלין אף זו שריה נאכלין ת"ל והיתה לכהן כמנחה לכהן כמנחה לענין עבודת כהן שטעונה קמיצה ולא לאישים כמנחה הא מילא הקומץ קרב לעצמו והשיריים קריבין לעצמם ולית ליה כל שממנו לאישים כלל ר"א בר"ש פליג עליה ואמר קומץ קרב לעצמו ושירים מתפזרין לאיבוד ה"ג

וכל הנשואות [לכהנים] מנחותיהן נשרפות. ואפילו קרב הקומץ בהלכתו ולא נטמאו נשרפין שיריים בנית הדשן כדמפרש בגמרא: **כהנת.** בת כהן: **מנחה נאכלת.** דכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל כתיב (ויקרא ו') אבל (א) בהנת הנשואה לישראל נאכלת וכן בהנת אלמנה וגרושה שהביאה מנחתה נאכלת: **כהנת מחללת.** מן התרומה ומן הבכורה אם נבעלה לפסול: **וכהן אין מחללו.** אם נשא גרושה זונה וחללה. וטעם דכולה מתני' מפרש בגמ' (ב): **בקדשי קדשים.** חטאת ואשם ומנחה בכולם כתיב (ו') כל זכר בבהנים (ז)[ואכלנו]: **מה כהן אינו נאכל.** בישראל נמי קמיירי: **איש פורע ופורם.** כשהוא מנוגע פורע ראשו ופורם בגדיו: **האיש מדיר את בנו.** קטן בנזיר וחלה הנזירות עליו אפילו לכשיגדל: **מגלח על נזירות אביו.** אם נדר אביו בנזירות והפרים קרבנותיו ומת והיה בנו נזיר הכן מגלח ביום מלאת ומביא קרבנות שהפרים אביו: **מקדש את בתו.** מקבל קידושי בתו קטנה שלא מדעתה: **מוכר את בתו.** לאמה כשהיא קטנה: **גמ' מנחותיהן נשרפות.** אחת מנחת סוטה ואחת מנחת נדבה: **מפני שיש לו חלק בה.** שהוא מקריבה משלו וכתיב (ו') כל מנחת כהן וגו': **ואינה עולה כליל** (ב) **שיש לה חלק בה.** שלכפרתה היא באה ואין מנחת זר וכת כהן קריבין כליל בלא קמיצה: **השיריים קריבין לעצמן.** לאחר שקרב הקומץ: **קרי לאן כל שממנו כו'.** כי כל שאור וכל דבש לא (ג) תקריבו לה' (ויקרא ב) הוה ליה למכתב למה ליה למכתב ממנו אלא למדרשיה נמי בתנאי בפיה לא תקטירו כל שממנו עולה כבר אשה לה' ויש בכלל לאו זה בשר כל קרבנות חוץ מעולה ויש בכלל זה שירי מנחות והכא נמי לא למיזל בתר חלב שלה אית לן למיזל בתר הקטרת קומץ דכתיב בכל תקטירו והוא הקטרת קומץ דכתיב בכל תקטירו ולא תקטירו כל שאר ודבש אלא מה לאשתמעי קרא לאשתעי מתני' ותו התם והכיא את קרבנה עליה בעלה מהו שיפרים עליה חוץ מדעתה מכיון שיש לו שותפות במנחה מפרים עליה חוץ מדעתה וא"ת מאחר שיש לו חלק בה מ"מ הוא לה מנחת שותפות ואומר בפ"ק דזבחים (דף ה:) הנח מנחה לשני בניו ומת קריבה ואין בה משום שותפות הא יש בה משום שותפות אינה קריבה משום דכתיב בה נפש והכי קתני בשיפרי בהדיא וי"ל כיון דעיקר כפרה משום דידה נפש קרינן בה דהא הנח מנחתו לשני בניו דמסקין התם (דף ו.) דקנין לה אלמא משום דמכפרי קרינא ביה נפש: **הקומץ** קרב **בעצמו.** וא"ת אמאי לא אדינן לכולה מנחה בתר דידה ויהו שייריה נאכלין כדאמר בפ' אין בין המודר (נדרים דף לו:) ואיתא בפ"ק דזבחים (דף ו.) ובפ"ק דתמורה (דף ב:) מתכפר עושה תמורה והכא היא מתכפרת במנחה זו י"ל התם מיקני למתכפר כולי זבח ואין לו למקדיש חלק בו אבל הכא יש לו לבעל חלק במנחה: **דמסיק** להו לשום עצים. רש"י פי' דימתא הכי אם ראוין הן להקטיר ולא היתה לאויר לקמון וכו' ותימה מאי מנאי שייך הא ודאי כאילו מעורבין שייריה והוו כאבני עולה ואבני חטאת שנתערבו דפליגי בה ר"א ורבנן (זבחים עז.) דלא שייך בה תנאי דליכא שום ספק אלא ודאי מקלחן ראויה להקטיר (ד) ומקלחן נאכול ולהקטיר ואותן מה שבאותן אין ראוי להקטיר נשם עצים בכל מקום שהוא ולא שייך שום תנאי וכמדומה דרש"י נקט לי' אגב שעשיה דהשיא דפרק נושאין על האנוסה (יבמות ק.) דתנן בהנת שנתערב ולדה בולד שפחתה נותנין עליהם חומרי ישראל וחומרי כהנים ומפרש בגמרא דמנחתם נקמלת כמנחת ישראל ואינה נאכלת כמנחת כהנים וכולה סוגיא כי הכא והתם ודאי שייך תנאי כשהאחד מקריב מנחה אינו יודע אם כהן הוא או ישראל ולריך להתנות כמו שפירש רש"י כאן והא דתנן בהקומץ רבה (מנחות דף כג.) נתערב קומצה בשיריה או בשיריה של חבירתה לא יקטיר אית לן למימר דסתמא כרבנן דפליגי אדרבי אליעזר: **הקומץ** קרב **לעצמו והשיריים לעצמן.** דירושלמי בעי אלייהי דר"ש אלין שיריים משום מה הם באים משום קומץ או משום שיריים ונותנו לאחר מיתה מהו שיתאכל להן ופסיקא לה מדר"א בר"ש דאמר דמתפזרין על גבי הדשן שלמטה כדמפרש בפ' ואלו הן מנחות הדא אמרו נותנו בלילה ונותנו לאחר מיתה ומתאכל להן מ"ר יוסי בר בון אינו מתאכל להן אלא הוכשרו לא לאכילת אדם ולא לאכילת מזבח: כהן

מהפזרין גבי מנחת כהן חוטא שהביא מנחה על שמיעת קול או על ביטוי שפתים או על טומאת מקדש וקדשיו דבלי דלות ופליגי רבנן עליה ואמרי מנחת חוטאתו של כהן כליל כמנחת נדבתו ואינה נקמצת ור' שמעון דריש לקרא התם וכי נאמר והיתה לכהן כמנחתו והלא לא נאמר אלא כמנחה והאי קרא במנחת חוטא כתיב ודריש לה הכי ואם כהן הוא תהיה לו כמנחת חוטא של ישראל מה מנחת חוטא של ישראל נקמצת אף מנחת כהן חוטא נקמצת אי מה מנחת חוטא ישראל שריה נאכלין אף זו שריה נאכלין ת"ל והיתה לכהן כמנחה לענין עבודת כהן שטעונה קמיצה ולא לאישים כמנחה הא כיצד הקומץ קרב בעצמו והשיריים קריבין לעצמן. ור' אליעזר סבר ליה כאבוה דבני קמיצה ומיהו שירים קרבין לעצמן ליה דכל שממנו לאישים כו' אלא קומץ קרב לעצמו והשיריים מתפזרין לאיבוד ל"ה:

מסורת הש"ס

(א) [חולין קלח:], (ב) [נזיר כח:], (ג) [שם ל.], (ד) פוסקדרין מד:, (ה) [תוספתא פ"כ], (ו) יומא מז: יבמות ק. זבחים עו: מנחות מ., (ז) יבמות ק. זבחים עו: [מנחות קו: יומא מז:], (ח) מנחות עד. יבמות ק. [תוספתא פ"ב שם ופ"ד], (ט) [ע"כ], (י) [ויקרא ו'], (כ) [רש"ל], (ל) [ויקרא ו'], (מ) [ל"ל תקטירו], (נ) [דף עז.], (ס) רש"ל, (ע) ל"ל קרב לעצמו, (פ) ומקלחן לאכול ואותן כו' להקטיר אלא דמסיק לשם עצים כו'. מהרש"ל ופי' רש"ל.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מנחתה וכו' אבל דבהנה: (ב) ד"ה ואינה עולה כליל מפני שיש: (ג) ד"ה כר"א בר"ש וכו' ואינה נקמלת ראמר ר"ש כמנחה של ישראל וכו' אף מנחת חובה של כהן וכו' לאישים כלל ור"א בר"ש פליג עליה ואמר:

גליון הש"ס

מתני' ושבעלה אינו רוצה להשקותה. עי' יומא דף לה ע"ב תד"ה אלימא:

מוסף רש"י

האומרת טמאה אני לך. שהותה לבית דין על קלקולה, שהיו מאיימין עליה כדתני תנאי' (לעיל ו'). מנחת כהנת נאכלת. כמנחת ישראל, מנחת כהן אינה נאכלת. דכולה כליל דכתיב (ויקרא ו') כליל תהיה (חולין קלא.). כל שממנו לאישים הרי הוא בבל תקטירו. דכתיב (ויקרא ב) כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה', והאי ממנו יתירא הוא ודרשינן ביה נמי לא תקטירו כל שממנו אשה לה', יש בכלל היה קדשים ושירי מנחה ולחם הפנים שקרב מהן כבר לאישים האיתיורים, וכן הקומץ וכן הכזיכין קיימי שירים בבל תקטירו (זבחים עו:) מאחר שנתת לאש כל משפטו הרי השירים בבל תקטירו, דכתיב לא תקטירו ממנו אשה לה', לא תקטירו דבר שיתן ממנו לאש (יומא מז: וכעי"ז יבמות ק.). דמסיק להו לשום עצים כר"א. דפליג במס' זבחים (עז:) בחטאי חטאת שהן שיריים מאחר שהוקטרו לאמורים ונתערבו אחרי חטאת בחטאי עולה שהן כליל, ר"א אומר יתן הכל למעלה ורואה אני את בשר חטאת למעלה כאילו הן עלים, וליף טעמא מהאי קרא ואל המזבח לא יעלו וגו' כתריה דהאי קרא לא תקטירו ממנו כתיב (יומא מז:) ורואה את בשר החטאת שהן שירים ובבל תקטירו כאילו הן עלים, דכיון דלא מכוין בבל תקטירו לאו הקטרה היא ומיבר לעשות כן מפני הקנת עולה (יבמות ק.). רבי אלעזר בר"ש אומר. נמי הכן המנחה הקדש כדלי דלות, שהביא מנחת חוטא וכתב בה במנחת חוטא והיתה לכהן כמנחה, כלומר אם חוטא זה כהן הוא הרי היא כמנחת ישראל, מה מנחת ישראל נקמצת אף מנחת חוטא של כהנים נקמצת, אי מה מנחת ישראל נאכלין אף זה שריה נאכלין, ת"ל וכל מנחת כהן כליל תהיה, הא מילא הקומץ קרב בעצמו והשיריים נתפזרין לאיבוד לעצמן, דברי ר"ש, ר"א בר"ש אומר הקומץ קרב לעצמו והשיריים מתפזרין אבל השאר שנתערבו אם אינם שם מרומת הדשן וכשיר אינם אלא מן המזבח (יבמות ק.).

בתריה דהתוא קרא כתיב קרבן ראשית הקריבו אותם לה' ואל המזבח לא יעלו לריח ניחוח וקאי נמי אממנו לה' דאוקמה בכל הקטירו ואשמעינן דלא אסרה הקטרה אלא כשמכוין להם לריח ניחוח ל"ה: דתניא ר' אליעזר אומר הקומץ קרב בעצמו והשיריים

לג א מי' פי"ב מהל' מעשה הקרבנות הלכה יב:
לד ב מי' שם הלכה י:
לה ג מי' שם הלכ' ט:
לו ד מי' פי"ט מהל' מאכלות אסורות הלכה ח סמג לאין תלה עשין ל"ד
סימן שנג סעיף ד:
לז ה מי' שם סמג שם טוש"ע יו"ד סימן ططو סעיף יג:
לח ו מי' פ"ב מהלכות מעה הלכ' ו ופ"ג הלכה יא סמג לאין תלה עשין ל"ד סימן שנג סעיף כ:
לט ז מי' שם סמג שם טוש"ע יו"ד סימן ططو סעיף ח:
מ ח ט מי' פ"י מהל' מעשה הקרבנות הלכ' ג סמג עשין קמד קפה:
מא י מי' פ"י מהל' מעילה ומלמת גזרת הלכ' ו סמג עשין הלה:
מב כ מי' שם הלכ' ח:
מג ל מ מי' פ"ב מהלכות מירות הלכה יג:
מד נ ס מי' שם פ"ח הלכה עו:
מה ע מי' פ"ג מהל' מאכלות אסורות הל' יא סמג עשין מח טוש"ע יו"ד סימן לו סעיף ח:
מו פ מי' פ"ח מהל' נזירות הלכה ז סמג עשין נ טוש"ע יו"ד סימן קנה סעיף ח:
מז צ מי' פ"ד מהל' עבודת הלכה ח כ:
מח ק מי' פ"ו מהל' סנהדרין ה"ח סמג עשין קנ:
מט ר מי' שם הלכה ו:
נ ש מי' פ"ג מהלכות גניבה הלכה יב ופ"ח מהל' עבודת הל' כ) סמג עשין פח:
נא ת מי' פ"ב מהל' מעשה קרבנות הלכ' יב ופ"ד מהל' סוטה הלכה עו:
נב א מי' פ"ה מהל' איסורי מזבח הלכ' ה סמג עשין שיח עיט:
נג ב מי' שם הלכה ג סמג שם:
נד ג ד מי' פי"ב מהל' מעשה הקרבנות הלכ' יב ופ"ד מהל' סוטה הלכה עו:

תוספות שאנץ

צניעותא ל"ה: כהנת מחללת מן התרומה ומן הבכורה אם נבעלה לפסול לה ולאו דוקא נקט כהנת דה"ה לבעלמא בת ישראל שנשאת לכהן גדול אלא רבותא נקט דאפילו כהנת מחללת מכהונה: מגלח על נזירות אביו אם נדר בנזירות והפרישו קרבנותיו ומת והיה בנו נזיר הבן מגלח ביום מלאת ומביא קרבנות שהפרים אביו: איקרי כאן כל שממנו לאישים הרי הוא בבל תקטירו ס"ה דהוה ליה למכתב כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו לה' ולמה כתב ממני אלא למדרש' באפי נפשיה לא תקטירו כל שממנו עולה כבר אשה לה' ויש בכלל לאו זה בשר כל הקרבנות חוץ מעולה ויש בכלל זה שירי מנחות והכא נמי אמרי' דלמא בתר חלב שלה אית לן למיזל והוא ליה הקטרה דקומץ דכתיב בכל תקטירו ואלו שירים נמורין הן והרי הן בבל תקטירו. דמסיק להו לשם עצים וכר' אליעזר ופלוגתייהו בזבחים אברי חטאת שנתערבו באברים של עולה רבי אליעזר אומר יתנם למעלה ורואה בשר החטאת כאילו הן עצים וחכמים אומרים תעובר צורתו ויצאו לבית השריפה שאסור להקטיר אברי חטאת משום לאו דכל שממנו לאישים ור' אליעזר סבר

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com